

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla Szűcs és Durgó Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: Dr. Szűcs Vince) által képviselt **felperesnek** a dr. Tillinger Krisztina ügyvéd által képviselt **alperes** ellen 1.000.000 Ft közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti ügyében a ... Megyei Bíróság 2009. december 3. napján meghozott 1.P.22.193/2008/37. számú ítélet ellen a felperes részéről 38., Pf.2. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2010. október 19. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (Huszonötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a pártfogó ügyvéd által képviselt felperes a fellebbezési eljárásban 100 %-os mértékben pervesztes.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság a felperes 1.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelmét elutasította. Rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az ítéletének tényállásában megállapította, hogy a felperes a 2008. március 31. napján esti órákban körszállítással érkezett az alperesi büntetés-végrehajtási intézetbe, ahol nem dohányzó mivolta ellenére április 4. napjáig dohányzó zárkában helyezték el. A bizonyítási eljárás során az volt

megállapítható, hogy felperes a zárkatársainak, illetőleg a személyzet be nem azonosítható tagjainak szóban jelezte, hogy nem dohányzó zárkában való elhelyezését kéri, azonban ez irányú írásbeli kérelmet, illetőleg az intézkedésre jogosult személy felé történő szóbeli kérelmet nem terjesztett elő.

Hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy a büntetés-végrehajtási intézetbe történő befogadáskor a zárka kijelölés jogszabály, illetve az esetleges ügyészi, bírói rendelkezések értelmében történik, figyelembe véve az elítélt nyilatkozatát is a dohányzási szokásai tekintetében.

Tényként állapította meg a megyei bíróság, hogy a felperes elhelyezése nem a dohányzási szokásainak megfelelően történt, azonban álláspontja szerint az alperest e körben felróhatóság nem terheli, ugyanis ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg az, hogy felperes már a befogadásakor jelezte nem dohányzó mivoltát, sem írásban, sem pedig a körletszemle során szóban ilyen irányú kérelmet nem terjesztett elő. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a kártérítési felelősség Ptk. 349. § és 339. §-ában meghatározott feltételeit nem látta megállapíthatónak.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, kérve az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára utasítását, vagylagosan az ítélet megváltoztatását és alperes kereseti kérelem szerinti marasztalását kérte. Fellebbezésében hivatkozott arra, hogy a büntetés-végrehajtási intézetben dohányzó és dohányzásmentes zárkát kell biztosítani. Állította, hogy nem dohányzó mivoltát már a befogadáskor is, illetőleg a zárkában tartózkodása alatt többször jelezte. Utalt arra, hogy a nem dohányzó cellában elhelyezésre külön kérelmi lap kitöltése nélkül is jogosult, ugyanis a jogszabály által előírt kötelezettségeket erre irányuló kérelem nélkül is teljesítenie kellett volna az alperesnek.

Álláspontja szerint a cellatársai is egyértelműen bizonyították, hogy jelezte nem dohányzó mivoltát a büntetés-végrehajtási intézet személyzetének, az éjszakai biztonsági tisztnek, aki a nevelő hiányában a kérdésben dönteni jogosult. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyoldalúan, elfogultan mérlegelte.

Sérelmezte, hogy 2009. december 3. napján az elsőfokú bíróság a felperes távollétében hallgatta meg "A" tanút, így a felperesnek nem volt lehetősége arra, hogy a tanúhoz kérdéseket intézzon. Sérelmezte, hogy az ítélet is távollétében született.

Állította, hogy személyiségi jogi és fizikális sérelmet szenvedett el a dohányzó környezetben, amely sérelme nem vagyoni kárral kompenzálható.

Orvosszakértő kirendelését kérte egészségkárosodása fokának megállapítására. Kérte "B" tanúkénti meghallgatását, a 2008. április 3. napján szolgálatban volt körlet felügyelő, továbbá a **Helység 1-i** Fegyház és Börtön Informatikai Osztályának vezetője meghallgatását.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Az elsőfokú eljárásban előadottakkal egyezően állította, hogy a felperest a befogadásakor saját nyilatkozatának megfelelően helyezte el. Kiemelte, hogy az elhelyezés megváltoztatását a felperes az általa is ismert eljárás szerint írásban, illetőleg a körletszemle során szóban sem kérte, noha erre lehetősége lett volna.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, helyes tényállást állapított meg, abból levont jogi következtetéseivel az ítélőtábla egyetért.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában helyesen hivatkozott a 17/1999. (XI.18.) IM. rendelet 4. §-ában foglaltakra, miszerint a büntetés-végrehajtási intézetben dohányzó, illetve dohányfüst-mentes zárkát kell kijelölni. A ... Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet Házirendje szerint az elítélt befogadásakor a zárkakijelölés jogszabály illetve az esetleges ügyészi, bírói rendelkezések érelmében történik. Ezen szempontok elsődlegessége mellett az elítélteket a dohányzási szokásaiknak megfelelően kell dohányzó, illetőleg füstmentes zárkákban elhelyezni. A befogadásakor az elítélt nyilatkozik a dohányzási szokásairól. A Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnokának 1-1/27/2002. számú (IK. Bv.Mell .3.) OP intézkedésének 7. pontja úgy rendelkezik, hogy az elhelyezés során figyelembe kell venni a fogvatartott dohányzó, vagy nem dohányzó voltát.

A rendelkezésre álló bizonyítékok helytálló mérlegelésével jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperesnek nem sikerült bizonyítania azt a tényt, hogy befogadásakor jelezte, hogy füstmentes zárkában kéri az elhelyezését. A felperes által meghallgatni kért "C" úgy nyilatkozott, hogy nem emlékszik pontosan a felperes büntetés-végrehajtási intézetbe történő befogadásának körülményeire. "D" tanú azt adta elő, hogy nem volt jelen a felperes intézetbe való befogadásakor. Mindketten állították, hogy a felperes hangot adott azon igényének, hogy füstmentes zárkában történő elhelyezését

kéri, azonban arra vonatkozóan, hogy a büntetés-végrehajtási intézet személyzete közül ezen igényét konkrétan kinek és mikor jelezte, nem tudtak információval szolgálni. Pontosabb adatokat "E" vallomása sem tartalmazott. Ezzel szemben a büntetés-végrehajtási intézet befogadáskor, illetőleg az azt követő napon szolgálatban lévő személyzete tehát "F", "G", illetőleg "H" jelentése azt tartalmazza, hogy a befogadáskor a felperes nem jelezte sem szóban, sem írásban a füstmentes zárkában való elhelyezésre vonatkozó igényét. Mindannyian említést tettek azonban arról, hogy a felperes a befogadáskor fennálló egyéb problémáját (a nála lévő takaró elvétele) több ízben is egyértelműen hangsúlyozta és írásban jelezte. "A" - az alperesi büntetés-végrehajtási intézetben a fogvatartotti ügyek osztályvezetője - vallomása is megerősítette azt, hogy a dohányzózárkában tartózkodás időtartama alatt nem tett a felperes a körletszemlét lefolytató bizottság előtt szóban sem olyan nyilatkozatot, hogy füstmentes zárkába való áthelyezését kéri, és a dohányzó zárkában töltött idő alatt írásbeli panasszal, kérelemmel nem élt.

A dohányzó zárkában töltött időszak tekintetében tehát az alperesi büntetés-végrehajtási intézetet felróható magatartás nem terheli, így az államigazgatási jogkörben okozott kártérítés megállapíthatóságának Ptk. 349. §, illetőleg 339. §-ában szabályozott feltételei nem állnak fenn, így felperes kártérítési igénye nem megalapozott.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § /3/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperesi fellebbezés nem vezetett eredményre, így a felperes a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján az alperesnek járó perköltség megfizetésére köteles. A felperes részére az elsőfokú bíróság 2. számú végzésével engedélyezett részleges költségmentességre tekintettel a fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Győr, 2010. évi október hó 19. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Menyhárdné dr. Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró

Dr. Szalay Róbert sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Tisztviselő